

ZEILEN MET VRACHT

Mijn opa was een kleine binnenschipper die pendelde tussen de boeren, markten en fabrieken in en rond het toen nog veel grotere groene hart van Holland. Misschien heb ik van hem de norm meegekregen dat je een duidelijk doel of een goede reden moet hebben om het water op te gaan. Het 'doelloos spelevaren' van mijn vader vond hij maar niks.

Ik heb de goede reden altijd wel gezocht. Als er niet echt een doel was, bedacht ik er wel een. Het grote goed ervan is dat je eenmaal onderweg tóch doorgaat als het varen zelf niet meer leuk is. Dat geeft voldoening achteraf. En wanneer het wél leuk is, verdubbelt het doel de pret.

Een doel of reden kan van alles zijn: vrienden bezoeken; eindeloos in alle windrichtingen de performance van je boot in kaart brengen voor een polair diagram; alles willen weten van een nog onbekend vaargebied en daarvoor onderweg lokale kennis bijeenharken; een prestatietocht reglementair uitzeylen, kortom: alles waarover een verhaal is te vertellen dat verder en dieper gaat dan dat de wind wel of niet gunstig was. Met een knipoog naar mijn opa noem ik die doelen of redenen 'vracht'.

Het zotte idee van een vroegere zeilmaat om havens te bezoeken waar grote schrijvers hadden gewoond, bracht ons in Eyemouth bij het huis waar de dichter Robert Burns zijn laatste adem uitblies, maar ook naar een landgoed aan het modderige eind van een Noors fjord waar Nobelprijswinnaar Knut Hamsun zijn laatste levensjaren had zitten kniezen nadat hij was beschuldigd van nazisympathieën. Mooie herinneringen heb ik aan een tocht naar het Schotse Dunbar: vier man aan boord plus een jonge zilverberk en een aardenwerk bord van Tichelaar uit Makkum met de geglazuurde tekst: 'Als morgen de wereld vergaat, plant ik vandaag nog een boom.' In Torness, pal naast Dunbar, werd een kerncentrale gebouwd. Bij de toegangspoort van het bouwterrein moest die boom in de grond. Het ontvangstcomité op de kade in Dunbar bestond uit vissers en een paar studenten.

Wie van de vertrekkers van dit jaar heeft vracht aan boord? Is die vracht groot genoeg en blijft hij houdbaar tot het einde van de reis? Ik maakte ooit een rondje Atlantic om

een boek over de zee te kunnen schrijven en vertrok met een kist vol boeken en een lijst van bijna veertig mensen die ik onderweg wilde spreken. Zonder die vracht was ik nooit een jaar gaan zeilen. Onderweg kon ik maar niet begrijpen hoe in de havens de meeste burendagen konden doorbrengen met alleen maar in de kuip zitten. En als ze al aan land kwamen, was dat voor het toiletgebouw of de dichtstbijzijnde winkel. In La Coruña werd ik door burendagen uitgenodigd voor hun *happy hour* maar ik was juist op weg naar het oceanografisch instituut pal naast de haven. Toen ik met een volgeschreven notitieboekje terugkwam, waren de flessen leeg en deden de burendagen een middagtukje.

Zo kan vracht aan boord ook een belemmering zijn. De irritatie in de stem van mijn beste zeilvriend tijdens een mooie zomertocht klinkt nog steeds na in mijn oren. "Kom nou eens even hier gewoon op je kont zitten en neem een borrel!" Met veel zorg had hij een voortreffelijk plateau bereid met kaasjes, toastjes tonijnsalade en pikante worstjes. De glazen en flessen stonden al een tijd klaar en ik bleef binnen maar het internet afzoeken naar de reden waarom we in ons vaargebied nergens vissersschepen zagen. Zeilen met vracht kan je reis sterk verrijken, maar mag nooit de vijand worden van het onmetelijk gevoel van vrijheid dat aan boord het hoogste goed is.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“

**WIE VAN DE
VERTREKKERS
VAN DIT JAAR
HEEFT NOG
VRACHT AAN
BOORD?**

”

